

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.777 van 7 november 2025
in de zaak A. 238.680/VII-41.955**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 maart 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 284.614 van 10 februari 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.387 van 5 mei 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sehrish Raja, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 7 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 september 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 10 oktober 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 10 februari 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op drie argumenten die verzoeker had uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan, dan wel het gebrek hieraan.

Ten eerste heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat er onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft daartoe verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, waarin wordt opgeroepen voorlopig geen beslissingen te nemen in asiëldossiers

waarin niet kan worden vastgesteld of de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, omwille van het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan. Verder heeft verzoeker zich gesteund op de kritische analyse van vzw Nansen en besloten dat een bijzonder hoge bewijslast rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen. Er moet immers meer gewicht worden toegekend aan de richtlijnen van de UNHCR dan aan de door de verwerende partij gebruikte COI. Verzoeker heeft in zijn aanvullende nota nog gewezen op een rapport van vzw Nansen waaruit blijkt dat er nog geen terugkeerders uit Europa zijn, zodat er ook geen informatie is over de risico's bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is volgens verzoeker niet ingegaan op deze kritiek doch steunt zich uitsluitend op de door verzoeker bekritiseerde bronnen van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) om tot het bestreden arrest te komen. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gebruikte bronnen, was de kans reëel dat hij tot een andere conclusie zou zijn gekomen over de mogelijkheden tot terugkeer naar Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook niet in op de door verzoeker bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de UNHCR in november 2022 zijn standpunt van februari 2022 heeft bevestigd.

Een tweede volgens verzoeker onbeantwoord gebleven argument betreft verzoekers specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters om het risico op vervolging te beoordelen voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Het bestreden arrest houdt geen rekening met deze kritieken en legt ook niet uit waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Nochtans acht verzoeker de kans reëel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, indien hij verzoekers kritiek in aanmerking had genomen, een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling zou hebben gegeven aan de parameters van het EUAA. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou dan concluderen dat het risico op vervolging voor

verzoeker te groot is, hetzij vaststellen dat er onvoldoende actuele informatie beschikbaar is om op basis van de parameters van het EUAA te kunnen oordelen of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

Ten derde is verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid ingegaan op het feit dat er onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de aanwezige informatie niet dat de negatieve perceptie van terugkeerders op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging, doch zijn er individuele kenmerken nodig die verzoeker niet heeft. Verzoeker stelt dat daarmee een verkeerde voorstelling wordt gemaakt van hetgeen hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd en de informatie waarop hij zich heeft beroepen. Verzoeker wijst in een eerste punt erop dat het risico voor de onderscheiden groepen van terugkeerders erg verschilt en dat de objectieve landeninformatie die hij aanvoerde betrekking heeft op afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa en niet om die reden een doelwit van vervolging vormen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, zoals personen die terugkeren uit islamitische landen en personen die als afgewezen asielzoekers terugkeren uit het Westen. Verzoeker wijst in een tweede punt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alleszins twee risicocategorieën door elkaar haalt door te laten uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. De vraag of elke terugkeerder in Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, zoals het bestreden arrest naar voor schuift, is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering. Toegeschreven verwestering uit zich niet zozeer door gedragingen of kenmerken, laat staan onveranderlijke, maar is het gevolg van het vertrek naar een westers land

op zich. De vraag is bijgevolg of verzoeker identificeerbaar is als iemand die terugkomt uit het Westen als afgewezen asielzoeker of niet, en of daar een risico uit voortvloeit. Verzoeker heeft erop gewezen dat voor dit risico de vraag niet doorslaggevend is of hij effectief ingrijpend is veranderd, maar enkel of hij naar Europa is gevlucht. Verzoeker stelt dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa het risico loopt om als politiek-religieuze verrader te worden beschouwd, niet dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa als dusdanig zal worden beschouwd. Het gaat dus om een risico. Verzoeker heeft ook laten gelden dat een dergelijke terugkeerder kan worden aanzien als politiek-religieuze verrader omwille van zijn vlucht naar Europa, niet omwille van persoonlijke uiterst moeilijk te veranderen of te verhullen kenmerken. Ook daar legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder rechtvaardiging de lat hoger. Verzoeker is het dan ook niet eens met de beoordeling dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat het loutere feit te zijn gevlucht uit Afghanistan en om bescherming te hebben gevraagd in Europa, kan volstaan opdat hem politiek-religieus verraad (verwestering) zou worden toegeschreven. Hij heeft in zijn beroepschrift op het exacte risico gewezen en zijn stelling onderbouwd met wetenschappelijk onderzoek en landeninformatie, waarvan de asielinstanties niet aantonen dat ze niet zou kloppen, niet van toepassing zou zijn dan wel niet correct geciteerd of geïnterpreteerd zou zijn door verzoeker. Verzoeker wijst in een derde punt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbijgaat dat hij wel degelijk identificeerbaar is als terugkeerder, dat hij immers zal aankomen op een luchthaven met een controlepost van de taliban en dat te verwachten valt dat het binnen de mogelijkheden van de taliban valt om deze duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep van terugkeerders uit het Westen of een deel ervan te ondervragen. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift aangevoerd dat de taliban de grenzen scherp bewaken en dat hij bij terugkeer op de luchthaven in het oog zal springen en vatbaar zal zijn voor ondervraging en foltering. Verzoeker stelt zich in een vierde punt de vraag of “de daden die personen wiens asielaanvraag werd afgewezen in Europa en terugkeren naar Afghanistan riskeren te ondergaan bij terugkeer daden van vervolging uitmaken”. Verzoeker heeft aangegeven dat ongeveer 90% van de terugkeerders reeds voor de machtsovername werd

geconfronteerd met geweld en hij heeft verwezen naar informatie van november 2021 van het EUAA waaruit blijkt dat wie als verwesterd wordt beschouwd, kan worden blootgesteld aan daden van vervolging. Wanneer hij bij een terugkeer naar Afghanistan – op de luchthaven, aan een controlepost dan wel bij de lokale taliban in het dorp – zal worden geïdentificeerd als terugkeerder, vreest verzoeker dan ook ondervraagd en mishandeld te worden. Verzoeker besluit dat hij het risico voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming die van Europa terugkeren naar Afghanistan in kaart heeft gebracht en gedocumenteerd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar geen bevredigend en inhoudelijk antwoord op geeft.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt wel dat de richtlijnen van het EUAA kunnen worden bijgetreden bij de inschatting of een Afghaan het risico loopt om als verwesterd te zullen worden beschouwd, doch de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt niet bereikt met de motivering omtrent de parameters van verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in een westers land. De stelling in het bestreden arrest dat verzoeker niet aantoonbaar als verwesterd te zullen worden beschouwd of niet langer bekend te zijn met Afghaanse waarden en normen, is volgens verzoeker naast de kwestie. Sinds de machtsovername door de taliban zijn de omstandigheden fundamenteel gewijzigd en gelden niet langer de waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid, doch wel de waarden en normen die de taliban hanteert. Verzoeker moet terugkeren naar een land waar een repressief regime heerst dat hij nooit heeft gekend en waarmee hij geen enkele affiniteit heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt niet verzoekers specifieke vrees voor vervolging door het talibanregime omwille van zijn toegeschreven verwestering en hij houdt geen rekening met de veranderde omstandigheden, waaronder dat repressieve regime.

7. In een derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische

situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt te hebben verwezen naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*) en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, telkens met betrekking tot de vraag aan welke voorwaarden de oorzaken van de preciaire situatie moeten voldoen om tot de toepassing van 48/4 van de vreemdelingenwet te kunnen besluiten.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker in essentie het middel.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel zet hij uiteen dat het bestreden arrest twee interne tegenstrijdigheden bevat, waardoor hij de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht geschonden acht.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar

is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste en tweede middelonderdeel

10. Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op een aantal argumenten betreffende het gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en betreffende het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen (eerste middelonderdeel) en dat de motivering in het bestreden arrest met betrekking tot de risicoverhogende parameters van leeftijd en verblijfsduur in het Westen niet volstaat (tweede middelonderdeel)

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in punt 2.4 van het bestreden arrest dat verzoekers medewerking bij het onderzoek in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ontoereikend is. Hij maakt hiertoe een gedetailleerde analyse van verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte stukken. Zo overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de voorgehouden moeilijkheden voor verzoeker om contact met zijn familie in Afghanistan te houden en documenten bij te brengen en met betrekking tot de herkomst en verblijfplaatsen van verzoeker zelf en zijn familie:

“Verzoekers uitleg wordt echter niet aanvaard, omdat verzoeker niet wordt geloofd dat hij slechts beperkte contacten kan leggen met zijn familie en dat dit enkel lukt via zijn oom J., waarvan verzoeker niet weet wat die doet voor werk, noch waar die zou verblijven. Verzoeker geeft ook geen enkel inzicht in de verblijfplaats van zijn moeder, zijn broer en zussen, noch van zijn vader. Zo weet verzoeker slechts aan te geven dat zijn moeder op een gegeven moment naar Nangarhar zou zijn verhuisd, waarbij hij eigenlijk Jalalabad

bedoelde [...]. Verzoekers vader zou in Iran verblijven, maar ook hier toont verzoeker geen enkele bereidheid om opheldering te brengen [...]. Verzoeker is inconsistent en vertelt dat hij en zijn familie meerdere keren naar Nangarhar zijn gevlucht en er tijdelijk verbleven omwille van de veiligheidssituatie [...], terwijl verzoeker bij aanvang van de procedure aangaf dat hij steeds op hetzelfde adres heeft verbleven [...]. Verzoekers herkomst uit [...], in het district [...], in de provincie Nangarhar wordt niet aannemelijk gemaakt aan de hand van de documenten die verzoeker heeft bijgebracht. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het district [...] tot het “hoofddistrict” [...] zou behoren (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7; EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, p. 156). Bovendien betreffen het foto’s van documenten, die omwille van hun aard makkelijk te fabriceren en manipuleren zijn door middel van knippen en plakwerk. Verzoeker betwist overigens niet de motivering van de bestreden beslissing dat de taskara geen bewijswaarde heeft met betrekking tot het asielrelaas, zeker gelet op het feit dat het voorgelegde document ter vervanging van een verbrande taskara opgesteld is op 21/01/1400 (gregoriaanse kalender: 10/04/2021). Dit tijdstip is dus geruime tijd nadat verzoekers vader vertrok uit [...] en spoorloos verdween toen hij werd gezocht door zowel de taliban als de overheid. Er wordt geen verklaring gegeven hoe verzoekers familie een nieuwe taskara bekwam terwijl verzoekers vader zelf jarenlang spoorloos was. Het opleidingscertificaat van verzoekers vaders werk, de werkbadge en bankkaart volstaan niet om diens werk aan te tonen. Verzoeker is immers totaal onwetendheid over het werk van zijn vader. Hij heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn vaders werk. De foto van de man op de werkbadge is onscherp, zodat niet vastgesteld kan worden of het dezelfde persoon is als op de taskara. De foto van verzoeker samen met zijn vader heeft geen enkele bewijswaarde. Het kindje op de foto is immers een peuter en er kan niet objectief vastgesteld worden dat verzoeker dit is. De man op de foto verschilt overigens uiterlijk ook aanzienlijk van de persoon op de taskara en de werkbadge, waardoor niet kan worden aanvaard dat deze drie documenten dezelfde persoon betreffen. De foto van verzoekers broer en zussen heeft geen enkele bewijswaarde met betrekking tot verzoekers herkomst. De Raad stelt slechts vast dat geen enkel document ter staving van verzoekers identiteit of herkomst voorligt.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden identiteit en herkomst het volgende, daarbij ook rekening houdend met verzoekers (op dat ogenblik) minderjarigheid en beperkte scholing:

“Wanneer verzoekers verklaringen erop worden nagelezen, blijkt dat hij zijn hele leven in zijn geboortedorp zou hebben verbleven, maar ook een aantal

keer te zijn gevlucht naar ‘Nangarhar’ omwille van de gevechten in de regio. Verzoekers verklaringen zijn echter zo vaag en ontoereikend, zelfs als er rekening wordt gehouden met verzoekers minderjarigheid, dat hieraan geen enkel geloof wordt gehecht. Verzoeker stelde dat hij af en toe naar school ging en soms zijn broer hielp bij de verkoop van groenten in het midden van het dorp [...]. Verzoeker vertelde bij aanvang van de procedure dat zijn vader een groentehandelaar was [...]. De Raad aanvaardt niet dat verzoeker dit element van zijn relaas wijzigt en vergat dat zijn vader werkte bij het leger en dit werk zou hebben uitgeoefend tot verzoekers vertrek uit Afghanistan [...]. Het is immers inconsistent met de bewering dat verzoeker foto’s van zijn vader in legeruniform zou hebben gezien op diens gsm [...]. Verzoeker heeft overigens nog tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn school, aangezien hij eerst beweerde dat hij is vergeten naar welke school hij ging [...], terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat de naam [...] ‘*high school*’ was. Dergelijke vaststellingen duiden erop dat verzoeker geen eerlijk inzicht wenst te geven in zijn activiteiten en bezigheden en die van zijn familieleden.

Zoals verzoeker zelf aangeeft mag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel worden getrokken wanneer de inconsistenties betrekking hebben op de kern van het asielaanvraag. Hiertoe behoort de identiteit en herkomst van verzoeker, zijn verblijfplaats en de informatie over de verblijfplaats en -omstandigheden van relevante familieleden. Waar verzoeker verwijst naar het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat dit in de eerste plaats kan worden verbonden aan het leven samen met zijn ouders. De Raad benadrukt nog dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt, leidt tot problematisch gedrag. Verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende zijn profiel, alsook de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten, en de plaatsen en landen van verblijf en niet halsstarrig vast te houden aan het verhaal dat hem door anderen werd opgedragen te vertellen. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht met betrekking tot zijn herkomst vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

De Raad merkt op dat de kennis die van verzoeker wordt verwacht aangaande zijn herkomst betrekking heeft op elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele en visuele leefwereld, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, zelfs rekening houdende

met zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vermeende vertrek uit Afghanistan, zijn bekendheid hiermee kan aantonen.
Verzoekers minderjarigheid en beweerde beperkte scholing kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststelling.”

Na aldus op grond van de voormelde motieven te hebben vastgesteld “dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt”, bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals “dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst en bijgevolg evenmin aan zijn beweerde problematiek”.

12. Verzoeker gaat in het middel volledig voorbij aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, met inbegrip van verzoekers identiteit en herkomst.

Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan, dat de vraag of een Afghaan “wordt beschouwd als verwesterd”, afhankelijk is van individuele elementen die door verzoeker moeten worden aangereikt, dat “uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier [...] momenteel niet [blijkt] dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en dat bij “de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging [...] nog steeds een individueel onderzoek [is] vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dat “Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan [...] door de taliban of de maatschappij met argwaan [kunnen] worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting”, doch hij merkt op dat stigmatisering of uitstoting “slechts in

uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging” en dat, “[w]at de negatieve perceptie betreft ten aanzien van terugkeerders uit het Westen [...] nergens in de aanwezige informatie [blijkt] dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging” doch dat dit “samen met andere individuele elementen beoordeeld [dient] te worden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt hierover concreet:

“Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke de nodige relevante elementen aan te brengen. In een aanvullende nota van 1 december 2022 brengt verzoeker zijn profielpagina aan van facebook, instagram en tiktok, maar ook deze elementen werpen geen ander licht op de ongeloofwaardigheid van verzoekers herkomst en de verblijfplaats en -omstandigheden van zijn relevante familieleden. Bovendien blijkt verzoeker pas in België facebook te hebben aangemaakt [...]. Uit verzoekers gedragingen blijkt dat hij vertrouwd is met het gebruik van een gsm. Hij gaf ook aan dat zijn vader hem foto’s liet zien op diens gsm in Afghanistan [...]. Volstrekt ten overvloede blijkt bij de melding in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat verzoeker in het bezit was van een gsm zonder een simkaart. Dit is een indicatie dat algemeen kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is om enkel de informatie te delen die hij wenst.”

Waar verzoeker enkel kritiek levert op de in aanmerking genomen landeninformatie en verwijst naar de door hemzelf bijgebrachte informatie, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk verwijst naar het geheel van de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier en vervolgens ook een concrete beoordeling maakt van de door verzoeker aangevoerde elementen.

Verzoeker toont geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

13. In de mate dat verzoeker in de memorie van wederantwoord voor het eerst aanvoert dat het bestreden arrest met “een aantal interne tegenstrijdigheden” behept is waardoor artikel 149 van de Grondwet ook zou zijn

geschonden, gaat het om nieuwe kritiek tegen het bestreden arrest en derhalve om een niet ontvankelijke uitbreiding van het middelonderdeel.

Derde middelonderdeel

14. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan en niet antwoordt op verzoekers argumentatie betreffende de inhoud van het arrest *Sufi en Elmi* en het arrest *M'Bodj*.

15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij toont niet aan dat hij, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn identiteit en herkomst evenals het gebrek aan medewerking om inzicht te geven in de verblijfplaats en -omstandigheden van zijn relevante familie, op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan is dan ook niet relevant. Hierdoor maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en Nangarhar is bijgevolg niet dienstig. Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio of derde land waar geen risico aanwezig is. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop

wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de voormelde motivering op grond waarvan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In het licht daarvan kan verzoekers kritiek als zou zijn argumentatie betreffende de inhoud van het arrest *Sufi en Elmi* en het arrest *M’Bodj* niet zijn beantwoord, niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

16. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

17. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeven november tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams